غزلیز

ماښامونه

د بېلابېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزليز ماښامونه

راټولونه اوترتيب: ګلبدين (فيضان)

شاعران : پيرمحمد(کاروان)،خالد(ريحان)،ممتاز(اورکزی)،

درويش(دراني) ،اروابښادمحيب الله (بهرام)، ،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضيوال)،نوروزخان(ذکي) نصير(آرمان)،نصير(اتل) او ګلبدين (فيضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــا په تیره د لحد لګیږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي

صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې

په زړه مــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي

ښــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چــــــې د لاس تیره یې په غاښ د محمد لګیږي

پـــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي

لکه لیــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا

مقصـــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران

له ګلــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کيږي
د هوسيو سترګو غلاوې به ترې کيږي
يو انسان دی مهربان دی غوسه کيږي
کله کله تاوې ماوې به ترې کيږي
لېونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوې به ترې کيږي
چې ګلونه يې ګېډۍ ګېډۍ خوښيږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کيږي
واورې ووې زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي
ماشومان چې له جګړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوې به ترې کيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوړي
ژېړبخونې شان رڼاوې به ترې کيږي
د کاروان غزلې مستې جينکۍ دي
چې په خود راشي ګډاوې به ترې کيږي
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پريولی ګلابــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بيا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــو دی

د ليمو له خانقا يې صوفيانه غزلې غـــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وايم وهابي غـــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپينو اوښکو پـــــــه زيړي نرګس ليکلی
نرګسي غزل په څـــــــــو دی شين ابي غزل په څو دی

چې شعريت په کې موسکۍ وي چې کاروان يې په ياد وايي
ســــــــــتا د مخ د سپينې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یــــــــمه

د غنمرنګو لونګین ته رسېدلــــــــی یـــــــمه

په تللیو سترګـــــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه

ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه

درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې

د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه

د نیمو شپو ســپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي

غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه

زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي

د زړه تر ځنګه پـــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه

ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه

ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی یــمه

د زړه د سر هره تپاکه کې مــــــــې توری توری

غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه

لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مـــه وباســـئ

چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یــمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غـــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بـــــــم لانـــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــګا په روژه ماتي کـــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرى باران خــــوږ دى
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوږ دى

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کليه، ستاسو اذان خوږ دى

چې ته د ګل غوندې يې، که ګل د تا غوندې دى
اې په ايمــــان و وايه، کوم يو ګومان خوږ دى

په يوه سړي مېَنه، مسته د خيـــال بناپيــــرۍ
ور غاړې وتې وايي، په خداى انــسان خوږ دى

غنم غنــم خوږه ده، بـــــــنتِ آدم خــــوږه ده
هو د حــــــــوا پر خالق، ايمان ايمان خوږ دى

نړۍ به هم خوږه وي، د تورې ګوڅې پــــه شان
لکه انګور د ميزان، افغانستان خـــــــــوږ دى

ورکړه د خداى ده کنه، تورسترګې ويــــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دى

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصيلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لــــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ځاځکی نه شته
ستا د لاســـــونو د جوړه شپـــــــينو کوترو اوبـه
پرګلو ځاځي کوم د مينې پېغمــــبر ژړلـــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــيو له وزرو اوبـــه
کله چې لـــــــــيکي خپل صنم تــه صوفيانه غزلـه
قلم ته واچـــــــــــــوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لــه قیام را غــورځېـدلــی پـه جـومـات کې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پــــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنـــــــې ناڅاپــــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وينو بهېدلی په جومـــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پـــــــــه وينو سور و
د میم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کـــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې

درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا

زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونـــــه یې په غـــیږ کې مړغیجن دي ولاړ

د مــــــــــینې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې

د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان

افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم یم چې تابوت دې لـــــه یونانه راځي

شم به ژوندی ، ژوندیه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې

زمـــــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې

شــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــي

غبروومه په نغمو کې دعاګــــــــــــانې

طنازي يې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مــــــرجـــانو

تنده غریه څښه اوبو کې دعـــاګانــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســــــولې

پېغله ناوې په چمــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــا د لېچو را سره دی

مړې یــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه يې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات

شته دي ابـــــابيل پـــــه غشو ولي د جومات

ونيوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي

حق يـې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــــنات

راښـکه چليپا تېوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس

وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات

پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــــه نـــقادانو

نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات

وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــــو

دوی تلي په تله د لرګـــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نــــــــــــه مې له غنــي شراب

ولې مــــــې غـــــــــــــزلې خلک بولي لــېوني شراب

ټکـــــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي

شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب

ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نـــــــــظربــــــازه ده

خود به جوړومه له لمبـــــــــو د سپــــــــــــېلني شراب

نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــــوده کـــــړم

رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــــړپ وي ځنډني شراب

دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مــــــــــنډه وې

دوې غرڅنۍ سترګـــــــــــې وې نظر یې غرڅني شراب

هسې مې غزلې د نــــــــــرګس غــــــــــوندې نشه نشه

نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــــــي شراب

دا راوړي تا له کــــــوم جنت وو جنتــــــــــــي یې کړم

وا کاروانه تا خــــــــــــــــو په ما څښلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه

ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مــــــــه شه

ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــــې اوسه

د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــــه شه

ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــــي

د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــــه شــــــــه

ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي

د چمـــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه

ستا د چلم پر ســـــــــــرخانه دې وي سکروټې بلې

مسته ملنګه مینـــــــــــه مــــــــینه دې ایرې مه شه

د موسی خدایه د مـــــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه

د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــــرې مه شه

چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې

د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــنډې شپې رڼا کړم
غشــــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدئ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــــړم
دين دپښتو نغښتئ دملالې پـــــه ټــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومــــاتونو په ګـــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تـــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــه کرامات لري له تيږو اوبه وباسي

ځيني ځيني ســترګې له سړي ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل

را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شــــــغ راشي حمله وکړي

خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي

لويې لويې ونې لکه مــــــــــــازې واښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خوينده دي

بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملــــــــګرې شوه

يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه

دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره

د يـــــــو د بـــــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره

د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي

ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره

دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لـــــري

ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چــاړه دي ســـــره

خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـيـنـــدي

داسې موسم را چې بس يو بل ته رانــــجه دي سره

کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريــــــدي

دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپــــــانه دي سره

لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مــــــــــالګه

بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــره

چې سره غيږ په غيږ شي توري ښـــــکلا و زيږوي

دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســــــــره

د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان

سبا به ګورې چې مين په لمــــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه يـــې وژنـئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مـــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــــه

وراړې مه شه د وطــن ملالې خوينديې

شنه غمه يې د پېزوان دي ارمـــانونــه

د ګلاب ذِکر يې زخم دی په زړه کـــې

په اغزيو کې روان دي ارمانونـــــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهيد افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لــــــــــفظونو مــــستې مستې شي ګډا کوي

رايې شه ساحل ته مرغــــــلرې به در وشيــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کـــوي غوغا کوي

ميـــــنه جـــــادوګـــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان يې په اوو پــــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېره او حـــــــيا کوي

لېچې يې سرونه دا کتار د بيــــــابان غاټـــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تــــــــه دعـــــــا کـــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتــــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــــکه شنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بــــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه په ستن او نه په تار پسې روان دی

ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لــــــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی

مرغۍ نه و لي پـــــه مار پـسې روان دی

په رباب کې په اوبــــــو او په بــنګړو کې

پسې ځي په شرنګهـار پســــــې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــــينې

د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفـــــــــــــظونه ډکوينه

ځي د زانګو په کتار پـــــــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پــــــه کجاوه کې

زرين اوښ يې دی مهار پســــې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو
غرېپ کوو له پیمانو یادوو خـــــــــدای

شیخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســــــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــــکي دي
ستا له سترګو پښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونتیال مې شه نری نــری باران یـــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شــــــــــــــپه ده
لاره رانــــــه ورکـــــــــه مــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خــــــــال مې کړه پرتندہ چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــحالۍ یــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــداکړم
ستاله برکته خودســــــتوروډک اســــــمان یـــــم

ستا پرتندہ پریوتم پـــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــتاڅړیکه دپېزوان یم
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمـندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیــــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیـــــــــل مــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شـو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــیبر لــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مــــــــې ولـــــې راوریږي څه باران خـــو نه یې

هســـې مې درد راوبینوي زمــــــا درمـــــان خو نه یې

د مـــــــــخ په پاڼـه بـــه دې څــــــه خوږه غزله لیک وي

سپینــــــه کـــتابه یــــادوم دې دومره ګــــــران خو نه یې

د خیال ځُـــــــد ځُـد دې راته ډېر ډېر پـیغامـــــونه راوړي

دا مـــــې خـطا وه چــــې ویــــــل مـــې سلیمان خو نه یې

ستـــا د ستم د انـتــها به درتـــه څـــــــــــــه وایـــمـه

د کــــــوم ظـــالم مـذهـب پیرو یې مـــــسلمان خـــو نـه یې

مــــــا به بې وخـــته لېونی کـــــړې په اغـــزو به ګرځـــم

غېږ به رانه کــــــړې ښکلیه باغــــــه بیابـان خو نه یــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــونـــــدې نه ږدې

شـنه سمـندره زه دې څـــــه کـړمه توپـــــان خو نه یـــې

د نور پـه غشو مـــــې له هسک نه په لېمــــــو کې ولـــې

نه راځـــې ستــورې د اسمان شوې مهربان خــــــو نه یې

ښکلیه ســـــالار کـــــه مې د عشق د منزلونو نــه کــــړې

بیا راته وایه چې درواغ وایې کـــــــاروان خــــــو نه ي

پیرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی یمـــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي ليونی یمـــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی یمـــــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وينو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمـــــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکـــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سين ته ورګوزارکـــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقـــه شين غمـــــی یمه

ځان مې په مريو کې دتار غونـدې پټ کــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتېرباندې ځـــــــــونډی یمـــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مـــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی یمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا يادونـــــــه پې راتول ښه دي
پرديس حــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــــخدان مــي نظر
ليمه د بــــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پترې په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکليو کي نو څه توپـــــير دی
مړه پرېږده يې ښکلي ټول ښــــــه دي

سترګي، ليمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ريحانه چاته ور يـــــــاديږې پوري"
"د چم په دښتو کي غــــــاتول ښه دي"
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پـــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــــد شي

دا پی مخي د پېریـــــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مــــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنــــــــــد شي

ریحان پریږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي تپېدې د هيلو ورو ورو
څراغــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مـــې لــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابــــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــــركوره پــوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســــوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمــــــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســــــــي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نــــه کیږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کیږي

غېږه دي راکــــړه اوبه رنګه یاره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کیږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــګړوشوره ګُذاره نه کیږي

ما د غربت لـــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کیږي

تږی غاټول یـــــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُـــذاره نـــه کیږي

مسافری مي زړه اوبـــه کړ
ریحانه نوره ګُذاره نه کــــیږي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کيسه کې نه يمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی يم درته رابه وړمــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنګړي

دا خـــــــو دي ريـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په خرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته يادېدي نازکې؟
تودې تودې غـــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي ورېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســــــــتايم قربـــــان
غاټول مي تخيل ته دښکلا اينبي تلـــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شـــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملايــــــــــــــــکې

تخنيږم، په لاسونو مي نــکريزي کشيدکــــــــــــړې
ريحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پيچــــــــــکې

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســــــــــترګو لـــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څیړنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شـمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

وړمه راوړم، راوړمـــــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموكي زنګوم سکروټي

تاوده يادونه دي شپـــــــــبه شپـــــــبه پوكـــى وركوي
دزړه نغري كشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمكه دبــــارودو بزغـــــــــلى كرلـــــى؟
په سويو ګوتو بــــــــــــاندي لـوّ كوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران كيسې كړي دسپـــــــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغبرګوم ســــــكروټي

كټ كټ خنداته مغرور يار غوصه وركړه كـــــــړله
مطلب يې داوو چي په سرو ګلو شيندم سکروټـــــي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرګرځـــــــــــوم
په سره غرمه كي دي لمبه كړمه منم ســـــــــــكروټي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطــــــــن له اوره ډک دی
ښكاريږي اوښكي،خو له سترګـــو څڅوم سکروټي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتي شو
په هره ځـــــــوكه د بڼو په ځوكو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــي تڼاكو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى ټــک راكوي
غم دي زما د زړه په سر لــكه لــړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په ځوكو د ازغو لكه شبنم پاتي شو

دى ترى تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلى ورپسې لكه غنــــم پاتي شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مــــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي

بـــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــــه سره يو کــړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لـــعلونه ســي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــجر راووزي

درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر ځـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخـــــلي چې ضمیر نه لري
شیطان به وتړي په څه بــــاندې، زنځیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نیسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســــــتا بانه به هم مدام داسي تاثیر نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درویشه داسي ښــکاري
چـــــې له جهانه د تګ نیت د ښار امیر نه لــري

درویش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه ځراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغــــاړه غړی سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبـــــــاريم

ستـــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــــي غواړې
زه خوچــــــــاوته اغزی چــــــاته بهــــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــــو تراوســـــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هيځوك نه غواړي چې ښكلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ وركــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شرېږي نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې كـــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كـمان شي

د دروېش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دویر اووېري زمـــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــي خوتوره کله وړي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چیغه هم راپورته شوله
نو پـه فــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســـــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لــــــــه ګرځونو پا که هره آینه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ویده شــــــوه دلته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
ورېم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لــــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويي يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د ليلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غونډې څـــــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګــــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غـونډې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغــــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خــــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــغې و مــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کيږي چي زه نـــــــه غواړم چي وشي

په لـــــــېمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــــنا وايـــــي يو باران د تېرو غشو
اې دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــي

چرته که کاڼی او تــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشـــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پایــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغــــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بڼایــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنــــــــــــــایه
چې اشنای به له اشنــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــه که نـــــــــــه،ته بنه خبر یې
خودبنمن وته مــــې وایــــــــــــه،نه وېرېږي

درویــــــش اوس هــم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورایــــــــه نه وېرېږي

درویش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــــنمرنـــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شې، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مــــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيـــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ځنګه، چې ممتاز درګورم ځنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باوري اوسه خپل ګمان سره خبرې کوه
له ځانه ځه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شوې تنها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مخ مسکا ساته ګلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښېنه،دې البم ته غوږ شه
دا ستا جهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بل شه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سکښې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د ستورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه كوم له ډاره خوارې خوارې سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجـــــدې

دلته يو كـــس دى ځـــــان ته وايي د جنت ټيـكه دار
يو زيړ ايمـان دى ورسره او څو بيمارې سجـــدې

اې! ته هغه يې چي سينګار دې پرســـتش كړى دى
اې ! ته هــــغه يې چې كوي درته هيندارې سجدې

ستا ســـــاده توب خو ته بې حده مزيدار كړې كنه
دې عــــــاجزۍ خو كړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــــې څه كار تا سره شته،نه ماملَه تا سـره
پرې مـــې ړده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـــا ته څه پته ده؟ ځنګه به وي حال د زړونو
خو تنـــــــدې ټول تيار دې ټولې دې تيارې سجــدې

مـــــــــــــــمتازه هغه نــڅاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخـــــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اوركزى)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهــايي احســاســـوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رایاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدا ے دروړم درود به په ليمو کښې دروړم

زه بـــــــــــــه نورونه د رڼا په پيمانو کښې دروړم

ډير مـــــــــــې زړه کيږي چې پينځه واړه آذانه دروړم

دا ســـــــپينې شمعې د يو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم ياره

د مـــــــــــــينې ټکي به تمام په کليمو کښې دروړم

د ليـــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه

او باقـــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مــــــمتاز خدايه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے

غـــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګينو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښـــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
ښـــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــــا سره د تور ښادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خـــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې مني؟

یاره ! مفتـــــــــي یې فتوا ګر یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې مني؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــراج یم بده ولې مني؟

حکیم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې مني؟

منم د رنځ غوندې خپــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې مني؟

ته بـــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چـــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج یم بده ولې مني؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې مني؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شــــــپيلۍ بايد چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سيګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــسې هم ګوتې په جيبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسين پکښې راځي
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګټو غرونو کښې خپل غړ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګټو مخونو کښې وهم

تا پســـــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي ميخ
ځـــــــــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مــــــــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــــامت راوله بې شکه زه څواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه څینې
چـــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مـــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هـــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونــــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چـــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شـــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چــــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مــــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مــــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چــــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه څــــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښــــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممــــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هــــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صـاحب
ايمـــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــــمتازه تور ځادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمـــــه خو سترګې به په ورهٔ کېږدمه
زه ښــــــه پوهېږم چې د څه خانه کښې څه کېږدمه

څه عجـــــیبه مزل راپېښ دے ،په دې نه پوهېږم
زادِ ســـــفر کښې مازغه کېږدمه که زړه کېږدمه

ته د هـــــــوا غــونډې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کېږدمه

خـــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولهٔ کېږدم که لاس په خپله خولهٔ کېږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســـــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کېږدمه

لالیه!! مـــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنــــــــــــګه یې د ستا په زنګانهٔ کېږمه؟؟

ممـــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــمن وایي وسله کېږده ،زه یې نه کېږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمــــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټليــــــــو فتــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیــــــــدلې له نـــــزدې يې ګلا بڼې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمــــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابــــــخښې به اوس د بنګو يو نیم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښي نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خریدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصویر یې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مینې ته وایه، چې وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وایه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خیاله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
تهٔ باوري اوسه اظـــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حیران پریښوم،دشک په ځلور لارې کښې زهٔ
یقیــــــــــنه تا وییل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړهٔ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کهٔ د اقرار کهٔ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څهٔ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څهٔ وي خو وژني ســــړے

د یار په زړهٔ په ناخبرئ کښي عمر نهٔ تـــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څهٔ وي خو وژنــي ســـــــړے

زهٔ ورته یاد یم زهٔ تري هیر یمــــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څهٔ وي خــــــو وژنــي ســــــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بیا هم ښهٔ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څهٔ وی خو وژني ســـــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هــــــــله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مې کــــــــله پورته کيږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســــــــۍ بوره د ګــله پورته کيږي

د ميــــــنې محبــت په باب چې نه پوهيــــږي بيا نو
دا بعـــــــضی بعضی خلک راته څله پورته کيږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقــــــــتله پورته کـــيږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بي خيالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبـــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه بنــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــــاموشۍ کښي اوځي

منصـــــــــــوره ما ورته وراوكـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســـــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســـپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه ســینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جـــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یــې دا خو د اشر کلـــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصـــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي

په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښــــې وطن ستا په رنګي ښکاري

په خزان کښـــــې خو ببخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــــي ښائستونه

خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونــــــــــو وي خدايه

د چا ټول ژوند چـــــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شي

چې تمام عمر په فــــــــکر کښې روان شې

زه د خيــــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم

که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جــــانان نظر يې هلــه په نصـــــيب شي

چې د دار په ســـــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شــــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينـــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځــي هغه پيـــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانـــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ښــنگه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

ولله چي عـــــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــــده شي

زمـــــــــــونږه د مــــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــــي غرونه ورته هم په خوځـــــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غــــــــــزل جوړ شي

د زړه ســــــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتهـــــــــــــــا که غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په ولله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې یم ، په داســې کور کې ویده
په خامـوشیو کې راویـښ شـــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی یم ، خو ســترګې مې مړې دي خدایه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ویده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د یویشـــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په یـــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، یو سړی په یو انځور کې ویده

باقره! بیا مـې دی د ذهن په حمـــــــــــل کې یو خیال
لکه د دوو میاشـتو ماشوم چـې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډیرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا تـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
سـحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقـره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســــــــندرې خلك پیژنـي، او نه تنهاکي

بــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سړي پســــــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مـــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــندر ته راغلـــــم

د نامـــــــــــعلـوم منـزل سفــر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زیری چې وشــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســــــر دننه مې ســــــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشــــــي په يــــــوه يوه کې صــــبر وکړه
ځـــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جـيب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پــــه خــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســـــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چـــــې شور نه خوښیده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصــــویرونه هــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــوي

له خــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګیا دی ، د لفــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتــــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافــــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبـــــارې نه د پښـــــــــتون وينې ارزانې دي

ځو ځلـــې مې وڅـــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســــترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښـــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مـــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه یې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقدسې مینــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څـــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــیمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــم ترینه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستــــا په جائیـــداد ورونه ، نښتي د یــــو بله سره
ســــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لینده جـــوړه کړه

چې د کوټـــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســــــره مې دا رنګه رشـــته جوړه کړه

دوه رنګــي خلک به اوس وینې پکې خپله څهره باقره!
مـــا د خپـــل غزل نه ائینه جــــوړه کـــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یـــــې راووړ
لپې یې اوســــــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چـــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچــــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راووړ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــــم خبرې

په کاغــــذونو رســـــــــمومه درته خپلې شــــونډې
زمـــــا پر ځای کــــوي ، زما د لاس قلـــــــم خبرې

پريــړده چې واچوي لاســــونه د هوا ګـــريـــوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهـــــــــنم خبرې

ماته غـــوړونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشــــوه مودا چې اورم نه د بنيـــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســـــــــترګو نم خبرې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــیشې

که په دې ښار کې چــا په یو بل اعتماد کولــی
اینښې به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخـــــر دي ولېــــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــــریږي، نه کیني وربانديې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقــــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــــښی په خــــــوله، پروردګاره

له مانه يې ته ولــــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــــسمه اسمـــــــان له ګریوانــــــه، پروردګاره

چـــــتری مې په ســـــــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــــوک مې په زړه ډېر را وربېده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــــې وژل کیږي پښـــــــتانه، پروردګـــــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســـونه ورته لپــــــــه کړل باقر په دعاګـــــــــانو
جنــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــــونه زما دوه دي ، او كارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو وركولـو ، شومــــــــــــه ستړی
د خلكو په ذهـــــنونو كې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصــــــيرت دي؟ كه د خپل وطن په حال؟
په دې ښار كې د زړونو تكلــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــــتا يوه نخــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په كور كې صـــــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لكه د وخت سكانی ورور يم
په ځان پــــــــسې مې كړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره كمې دي ، غوږونه څومــــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبــلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدېرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېــــرې وکړې تمــــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مــــې ورواغوستــــې جامې د سترګو

د شوګيـــــــرو وېنه يې خــــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پــــريښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســــــــې راســــره بيا دې هم نه وينمه
ای د کـــــــټ ســـــر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کيـــــږدم ، چې ته يې جوړې
ژبۍ مــــې ولوېده مـــــــــنې په تا پســــــې د سترګو

په دې ويـــــــريږم د بنو ځنــــــګل پرې اور وانخـــــلي
د اوښکـــــو تيلو باندې بلــــــې کړم ډيوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صـــــبر مې نه کـــــيږي باقـــــره تر هغـــــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بيابه ځانتـــــه نوی وير جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګيايم ســــــــــتا تصويرجوړوم

دهرچا خپله فيصله دځان منزل به تــــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسير جــــــوړوم

خوب مي ليدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــه
ځان ته لګيا يمه په خپله يي تعبير جـــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــــل حال بيانوم ځان مقرير جو ړ وم

په دې نيمګړي دونـــــــياګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مريد ځان جوړوم چـــــــــاته يې پير جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکــــــړه
د زړه په دړه دخوږې ميني تحرير جـــــــــــوړوم

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســــــره راوړه

ډیرلري مســــــــافر یم نـــه یې ویــــــنم نه ميویني
راځې خو د څلورو ســتړګو جــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو مورږ دا ډیـــره مـــــوده مـــــخکي
هجران درټولوه د وصــــال بنګ درســــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــره راوړه

بـــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینــــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تــــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم

اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي وورېـږي

د يار په چـــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمــــه
د اوښکو کډي بــــــــاروم په زړه مـــــي وورېږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصویرته مي کــتل تمامه شپه

مین زړه مي په سلګوووګرانه یاره
چي یادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصویرمي پنــځولو
چي لګیاوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپــــه

بهرام چیري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګیادي په اوربل تمامه شپـــــه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تــــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نـــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شـــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ویل بیا به یې نه وینم ما بیـــــــــا ولیدو
د رقیب غیږه کي جانان مي پـــــــــــه خندا ولیدو

کومه جفا باندي مي نه پریـــــــږدي ښیراوي کوي
ملنګ مي بیا پوري زیارت کي په بدوا ولیـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نیـــــــــمګړي دنیا ما ولیدو

د پاکې مـــــــــــیني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا ولیدو

ما ویل جـــنت له خدایه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا ولیدو

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک یې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کـــــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــا له وســـــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســــــه کـــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســـــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامــــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه يم خو شـــــــعرونه به مې لولې

دا ليـــــــــــــکلې ديوانونه به مې لولې

زما يارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بيراغونه بـــــــــــه مې لولې

که دې پير شومه نو بيابه هم شــــکې يې

درته جوړ ټول تعويذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې ليکلـــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې ليکلی ضيوال جـــــان وې

د سينې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســـــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســــــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړې ګنډ په سینـــــه

بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـُبـــــري

چې بیا پښتون نه کـړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمــــــه

تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــــینه

له پکتیکا به دې جــــانانـــــــــــه بـیایم

سیل به کاوو د مــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ

هر څه ترې پـــاتې وي' وې رنډ په سینه

دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چې مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســــم غزل

ما ساده د یار لیــدو ته ورولــــــــــځ
نغد یې رانه واخلئ چې راځــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــړي
ګرمه یې پـــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــی وطن کــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــظار به يمه ټـــول عمر
ياره په دي لار بــــه يمـــه ټول عمر

خدايه كه ګنها وي د جانــــــان مينه
خدايه ګنهګار به يمـــــه ټول عمـــر

ښكلو دا سوچ مه كړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به يــــــــمه ټول عمر

زه لكه زخمي مارغه زما اشــــــنا
تاته په چغار به يمه ټول عمــــــــر

ستا د محبت په مدرسه كې جــــــان
بوخت په استغفار به يمه ټــــــول عمر

تا لــــــــه ما ضيواله ستركي واړوې
دربدر او خوار به يمه ټول عــــــــمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبــــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه
پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــیرته یې لړ. راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کـــــې یم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګې مې نشته او لـــه مانه ده هینداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه!ما یې نښې وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بیا یواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جـــــــګړه ماښام کتار مــــړي راوړو سړيه
په داسې ښـــــــار کې زندګي مــــوږ تيروو سړيه

سترګي مو ښي دي چې د خپلـــــه ځايه نه رالويږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پريږدو سړيه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
ياره موږ څه وکړو لږ ځان به ترې ساتو سړيه

زموږ تر کوره هــــــــــــديره را رسيدلى نه وه
اوس په خپل کور کې هديرى ته ځاى ټاکو سړيه

ما د خپل ځان لپاره داسې شــــــــــــاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې وينــــاوو سړيه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واویښتې
داسې دې زبیښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګي څوروم ولــــې؟

زه دې ښه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولــــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خـــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناريې له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مــــــې له پـرهره وځي

په رنـــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مــسافر د کور لـــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چـــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تــــــــــــوري له هنره وځي

پــــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چـــــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي خـــنګه خبــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټــــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شــــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســــاتمـــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــړي کـــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمــــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم ترږې تا په لپو کې اوبـــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زياته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بيـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخــــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مين يـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دې؟
په خوب کې چيغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دې؟

.سودايي شوی يم په خپل ګريوان مي کربنـــــې باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دې ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دې؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دې په زوره وکـړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وايې بيا دهـــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دې؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیــــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونــو تـر هـماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه تـه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

.څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي

.دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه

د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـــورې چيــــغې را رســـيږه

.د وحشــــــــيانو کتارونه راپسې دي

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غړونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زما زما د چا په وینو سره لاسونـــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیت او افغانیت نــه، بغاوت ده کنـــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هر چا نیولي دې په خپله مقبره لاسونـــــــــه

د پـــښتني پیغلې په دې بیوسې وژړیــــــــــدم
اه!! رسـم کړې وو د کــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونـــــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مــه کوه
دې سمندر کي یې مینځل په وینو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيـــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بـــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلـــــې څو شعرونه
خدای دې نه وينې په چـــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـــــــــــو ددغو آيېنو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليـــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خـــــــپه يې
راته ښکارې دې نـــــــازکې په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځـــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســــــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځـــــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســــــــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سایې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم یوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دیاد نه او بل زور د تنهـــــــایې نه
اخیري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چیغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بیا اتله پنـــــــــجرې ته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنــــــــــــــــهايـــــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير كـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې كړل بارانه د فطــــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتــــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتــــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـته
هېر شـــوي کس زما نامه واخېسته

ما ویل ستا یـــاد رانه خپه لاړ نه شې
په بېوسۍ کــــې مې دېوه واخېسته

د تنهایۍ نه به پـــــرې ځان ساتمه
په خاموشۍ مې آیَـــــېنه واخېسته

د زندګۍ په انتهـــا کــــــې یمه
تانه چې لږ مـــې فاصیله واخېسته

اتـــــــله څومـــره به مې ودردوې
د بیا راتلـــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مـا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځــــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــــو زه به نه یم

اتله شپــــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـي صحنې راځې، خو زه به نه یم
نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــــان راسره
تنهایي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کــــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یي په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم لــه ډېره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډېره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتــــــــوم له ډېره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتـــــه کوم له ډېره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان رابانديې پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړیدم له ډېره وخته

آیـینـې سـره اتـــــــلـه ګرځـیدمـــه
تنهایې نه پــــــــتیــدم له ډېره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهایې احساس مې خورې لکه لړم لګیادې
دا یو سړی د څه مودې نه په څم څم لګیادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه یې کوم
لابه تر څو وایم چې وخـت راسره سم لګیادې

د زندګۍ په امیــدونو مې اوښـتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګیادې

خدایه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهي
دیو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګیـــــــادې

دا دکـافرو یادو جـبر دي نصــــــــیراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګیادې

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتــــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کينی نه
دلـــــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بـــــس همدیَ مې ژړيدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســـــــــره خندا کړم؟ ؟؟
ليوني په ځنځيرو بـــــاندې خوشحال وي؟

له مــــــــــــــودو پس يم راغـلی راته ګوره
تږي شـــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــــو مـــــــــې همدا بېغوري وژنـي
چې په خـــپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــي په وجود کي ګیره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هیره شوي ده

داچــــي دي بیلتون رانه لاس واخیستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډیره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــمه
ګورې چي ځواني مي تیره شـــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپیره شوي ده

تاچي ویل اتله ستا پـــــه نوم یې ږدم
راشـــــــــه هغه پاڼه بیره شوي ده

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لــه درباره

زارۍ دامن تړولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګـوره داکارته هم وکړه

تپه دمـــــلالۍ راپســــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوبښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلــيوني فيـــــــضان کوله

سلګۍ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضـان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښايسته يې چي هيڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه،بله گرمـــي بل خواته ښه پوهېژې
هله ژر راشه يم اوښــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغــــه لړ سره،هاغه دوينو پټۍ
بيانوي دزيندی شـــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډ ه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــلو زيری شمال ماښا مه
هغه ملنگ و، که فيضـــــــان و،ومي نه پيژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې ديـــــــوال ماښامه
گلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلــــــي
اوس مو ځاځي له پرهره انځورونـــه
دښتترو په شملوېي سینګار شــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انــــــځورونه
لړپه تلو تلو کې زمــــا په طرف ګوره
درنه بــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســـــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټـــول سم راباندپوه شي
بيامي نه چـــــــــيږي بيالږه ګوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي
مه خيرم يـــې ،مه خيرم يې ،مـه خيرم يې
خيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــــه په سپــکو سپوروسروي
چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي
وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــسي ګوري
وخ له کلـــــــــي چي راځم راباندي پوه شي
واه!فيضانه داســـــــــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشـــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســــــــــفرپنـــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمگردی هلته
ترهـــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

گلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک يې ددومره تېوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــــايوڅـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يـــــــــــادوي اوبياسلګۍ هم کوې

درپسي هرلمانځه کې هـــــــآغه نازولـــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نــــرم شـــوی دی اوس

چې ماشومان هم ورته ستانـــــامـــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هيڅ خندانصــــــيب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلــــــي ژاړي

هغه چې تير کال به يې دلته زمـــزمـــــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتــــــه ختلـــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپيڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کــلـــــــي ده

زموږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلــــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

يو اعـــــــلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپين غر ځــــــــــوکي ته ختلی يم نارې وهمه

هله ژر راشــــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کــــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــــغه کـــورکې دفيضان نامه ويل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بنديزپه دغه نام شوی دې

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــچا هــم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولي هیـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــخلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نـــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکـــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څـــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمـــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عـــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهـــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــاني ده

په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــماني ده

ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی

پښتون کړی نن پـــه جار مســـــــــــلماني ده

دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر

ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــماني ده

وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم

ځومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده

ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــــي ګرځــــــو

سولـــي وکړه راتــــــــه ځار مسلـــماني ده

څــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟

اې مـــــلا درتــــــــه په کال مسلمــــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې
ته نــــــــــــور قبولي کړه اې!خدايه زما کړي سلګۍ
داپه شيــــــــبو شيبو بــــــــــاران او وهشتناکي ټکي
دايو يتيم تر دغه ځـــــــايــه دي راوړي ســــــــــلګۍ
! ظالـــــمه قــــــــدر يې کوه هـــسي يې مه بوله اې
درته به تندرشي يووخت ددې زوی مړي سلـــــــــــګۍ
يواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوريې هيڅ ونه ويـــــل
له مناري نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســــــــــلګۍ
فيضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهــــــــــــيد وم
چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــــه هري دړي سلګۍ
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلــــــم پــــــه څــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــــه څـــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه
دشهید پلا رهـــــغه یـــتیم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـــلــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــه بـــــه
نړۍ ته بیا وربښکارومه دقـــــلم پـــــه څوکـــه
بیا ونـــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غــــره ډبرې
درقیب سرته مې اوس ایښـــــــي دي پوره ډبرې
دلته هواسره سیالي مــــــــوږپـــــــــه ډبرو کوو
لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فځادره ډبـــــــرې
ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونـــــی
که باورنه کوې راځه پسي شــــــــماره ډبـــرې
تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مــــــه راځـــــه
منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې
زموږدکلـــــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه
هره شپه ولي زمــــــوږ کورتـــــه په تیاره ډبرې

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library